

СЛѢДЪ БОЯ.

Ив. Кириловъ.

Подаде се далеко надъ горитѣ
Въвъ кръвъ плувнала тихата луна,
Покрити съ лешъ облѣ тя равнинитѣ
Съсъ мека свѣтлина.

И гледахъ азъ полетата широки
Слѣдъ бурния побѣдоносенъ бой,
И вслушвахъ се въ клѣтвитѣ жестоки
На жертвитѣ безъ брой.

Тѣ пѣскаха, ридасха страдално —
Отъ ранитѣ по тѣхнитѣ тѣла,
Примираха и гърчаха прощално
Войнишки си чела.

— Прощавайге (дочуваше се тѣпо)
Дѣте мое, прощавай друже мой!
Умирамъ вечъ; о! сбогомъ чедо скъпо,
О сбогомъ, ангелъ мой!

— Самичка вечъ оставашъ, сестро мѣла,
Добавяше съ разбита вѣра другъ,
Напуща ме и сетнята ми сила,
Умирамъ съ горестъ тукъ!

— О майчице — сърдцеболно трети
Въздишаше, какво ще правишъ ти
Сама безъ менъ, съсъ дребни братя клети
По чуждитѣ врати!

— Дигнете ме! Огиде ми ржката!
— Вода, вода . . . двѣ капки салъ!
Се носеше отъ хиледи въ тѣмата
Срѣдъ сълзи и печаль . . .

Тѣ охкаха и писъцитѣ болни
Се носѣха като подземенъ стонъ
Отъ рѣтъ на рѣтъ изъ просторитѣ волни
На тѣжний небосклонъ.

Небето ги изглеждаше студено,
Не трѣпна то прѣдъ смъртни имъ протестъ;
Поета салъ ови вѣнецъ смутено
На гроба имъ злочестъ.